

A MŰLOVAR: Színigazgatók? Persze, hogy lesznek! Az egész országból összeverődnek a direktorok. Hát honnan szednék össze fán-cosnőiket és bolondjaikat?! Azonban bátyám, nehezen hiszem, hogy tégedet valamelyik alkalmazna. Te igazán nem úgy nézel ki, mint aki mókázni tud.

A KIRÁLY: Van azonban még egy fenséges művészet: a tragédia!

A MŰLOVAR: Tragédia? Igen, igen! Ezt a nevet már hallottam valahol, de erről a művésze-tről halvány sejtelmem sincsen. Csak azt tudom róla, hogy ugyancsak rosszul fizetik. (Almához.) Nos, derék gyerek, nem vágyik a gyomrod jobb ételekre? Nem akarod nálam megtanulni a műlova-glást?

A KIRÁLY (felemelkedik): Előre, öcsém, hogy ne késsünk le a nyomorútlak búcsújáról. Ilyen szerencsés nap évente csak egyszer kínálkozik. (Mindhárman el.)

(Függöny.)

(Folytatás következik.)

Komédia.

Irla: Majthényi György.

I.

Sokáig fenyegetődzött, búcsúzott, amig utóvégre is mennie kellett. Százszor megesküdt, hogy soha sem tér vissza és másnap ott volt.

Ilyenkor nevetett az asszony.

„Milyen kár Viktor, hogy maga csak tizenhat éves.“

Viktor pedig bűnbánóan és alázatosan csókolt kezét. Nem tehetett mást. Életszükségletté vált nála az örök vágyakozás, a pusztító forróság, amelyek ez asszony látásakor égették. Lehetetlen volt meglennie e milió nélkül, amelyben az asszony élt. Akármerre járt, a nagy boulevardon épült palota belső szobáinak intimus myrrha-illatát mindig és mindenütt érezte. Maga előtt látta a szobákat, a bútorokat, drapériákat, a kedves, magnoliás erkélyt s az asszonyt, őt!

Ha egy nő ismerősével találkozott, mindig összehasonlításokat tett magában.

„Az ő haja mennyivel sötétebb! És a termete!... Ah, ez semmi, semmi“ — mormogta meggyőződve.

Pedig csak a kezét csókolta a hat hónap alatt, hogy beléje bolondult.

Hat hónap! És Viktor azt hitte talán, hogy alig 3—4 hetes az ő ismeretségük. Mert úgy is viselkedik. Pedig ez a hat hónap akár hat év is lehetett volna, annyit szenvedett. De talán észre se vette.

Az inasa figyelmeztette egyszer este:

„Nagyságos uram, öszül...“

„Bolond beszéd,“ mormogott Viktor. Hiszen még harminc sem vagyok.“

A szeme beesett, az arca lefogyott és sokszor nagyon fáradtnak érezte magát. Amikor egyszer erősebben érezte ezt a fáradtságot, csodálkozva említette az asszonynak.

„Képzeld Bérthe, fáradt vagyok. Pedig nagyon rendesen élek, nagyon rendesen.“

Az asszony ránézett.

„Csókolja meg a kezemet Viktor és utazzék el gyorsan Párizsból, minél messzebbre. Aztán felejtse el, hogy van egy Bérthe is a világon,

Kiszáradt márványkút.

Irla: Bodor Aladár.

Szökő vizgyöngy, víg zaj, főstött nők képe,
Népszerűség, utcai dallam, lárma,
Szomjoltás, csókok, alkonyi találka,
Víg emberszólás, csintalan csók kéje.

Ez volt a múltja. Aztán gyérült s végre
Im kiapadt. S ah elkerüli már ma
A tolongás, a szomjas vágy, a lárma,
Az ifjúság, csók, dal új kútra tére.

Mint mosolygó fehérítő márvány lárva,
Mint hajporos főuri régi dáma,
Halott báját hint az emlékező éjbe.

S találka órán fölmosolyog álma,
S egy ódon gavott elmúlt kacér bája
Zsong végig holt márvány erezetébe’.